

וככ"מ¹⁴, דאף שהעולם וכללות סדר ההשתלשלות הוא בהגבלה, מ"מ בעת התחנה נמשך כח הא"ס בגלילי¹⁵ כי תכלית ענין הנישואין הוא ענין ההולדה, פרו ורבו ומילא את הארץ ויבשורת¹⁶ ויבשורת ג"כ בפוסקים¹⁷ בנוגע לדיני ברית חתונה¹⁸. וכח ההולדה הוא התולדות כח הא"ס, כי כח ההולדה הוא לדורות, ודורי דורות, עד סוף כל הדורות, ועוד יותר וזהו שייכות ענין הנישואין לענין התורה, כי ענין התורה הוא, שגם בהיותה למטה ה"ה למעלה ממידת ההגבלה, ויידוע ההולך בין תורה למצוות, דאף שגומה מצוותה עם רצון המלך — מלכו של עולם, עד למלכות דא"ס, שהוא קשור עם א"ס ממש, מ"מ הרי המצוות נמשכים להיות במדידה והגבלה ויבשורת שם כמה דוגמאות בהן¹⁹ משא"כ על התורה נאמר²⁰ ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים, ודיינו, דגם כמו שהתורה נמשכה להיות במדידה והגבלה, מ"מ היא בהיותה ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים, למעלה ממדידה והגבלה, דוגמת ענין החתונה כנ"ל, ומשו"ז נקרא מן תורה בשם חתונה.

ורנה כל הנ"ל עדיין אינו תכלית השלמות בתורה, כי ענין התורה הוא למעלה ממדר דוחה מזה גופה שאומרים ארולה מארץ מדידת מושב שיש בה מדה אלא שהיא ארוכה מארץ גו, וכן בענין ורחבה מיני ים ג"כ אבל ענין התורה היא למעלה ממדידה והגבלה לגמרי עד שאינה בערך זה כלל וכוונתה זו שבתורה הו"ע פנימיות התורה, שהיא למעלה ממדידה לגמרי, משא"כ גבלה דתורה הו"ע עדיין במדר מדידה.

ובזה יובן מה שהיו כמה שלמדו כל התורה כולה²¹ ומ"מ ה"ה נמצאים בג"ע שעינוי הוא לימוד התורה²². עד שאפילו כולגע למשה רבינו, דמשה קיבל תורה מסייניו, וקיבל את התורה כנתנתה, דכל הנותן בעין יפה נותן²³, מ"מ אומרים עליו דמשם ולהלן, ולאחר שעברו המאה ועשרים שנה שלו בעלמא דין, הנה הוא עומד בג"ע²⁴, שענינו הוא לימוד התורה כנ"ל²⁵. ועד שגם בימות המשיח שיקומו האבות ומשה רבינו, הנה משיח ילמד תורה את כל העם כולו, גם את האבות ומשה רבינו [כמבואר בדרוש קרי"ס ואתפ"פ²⁶], וצאנ"כ שלמד

14 מקומות שבהתורה 12 לקי"ת שה"ש ל"ט, ד ואילן. שה"ש חז"י ע"י קעה ואילן. תפי"י ס"ט וכו' ואילן. וכו"מ. 15 בראשית א, כח. 16 ראה רא"ש כתובות פ"א ס"ב. 17 ס"ט אר"א. 18 אר"א. ט. 19 ראה מנחות ע"ט, טע"ב. וראה הל' ח"ת לאהר"י פ"א ס"א ס"ה. וראה גם ה"ה והמפסיכילים יהיו תש"כ (ספר ע"ת תש"כ ס"ע א"ד). 113 ואילן. 20 ראה לקיטוי השי"ס להאריז"ל סוף מסכת ברכות. תורה אה"ק ס"ט ט"ז. 21 אבות פ"א. 22 ראה ב"ב נ"ג. א. סה"א. ע"א. ס"ע. א. 23 ראה גם המשך וככה חז"ל. 24 לקי"ת צ"ח. א. שער האמונה לאדמו"ר זאנצפ"י פני. סה"מ תורה"ק ס"ע ד ואילן.

בלתי מוגה

בסי"ד. ליל ל"א בעומר, היתשלי"ז (הנחה בלתי מוגה)

להבין ענין הילולא דרשב"י, הנה יודע מה שמהירקם בזה בדרושי רבתינו נשיאנו¹, של"ג בעומר (יום הסתלקות רשב"י) נקרא בשם הילולא וקרא, ודנה מה של"ג בעומר הוא יום שמחתו של רשב"י מוכן ע"פ מ"ש באדרא זוטא² פתח ר"ש דאמר כו' כל יומין דאתקטנא בהאי עלמא כחד קטירא אתקטנא ב"י בקרב"ה כו' כו' להישא. ומכין שזו היתה משוקתו כל ימי חייו, מוכן דכאשר בא ה' ליד פועל ביום ה"ה א"י יום שמחתו אבל עדיין צריך להבין מה שקרא בשם הילולא דקרא, דלפין הילולא מורה על שמחה גדולה ביותר, שישנה בעת החתונה דקרא, שמה מוכן גם בנוגע לל"ג בעומר שנקרא בשם הילולא, שזהו להיות שענינו הוא דוגמת ענין החתונה, ומשו"ז, השמחה שבו היא שמחה גדולה ביותר.

אך הענין הוא [כמבואר בדרושי רבתינו נשיאנו, בהמשך חרס"י, וכדרוש ל"ג בעומר חשי"ז, ובכמה דרושים], דל"ג בעומר הוא דוגמת הענין דמ"ת³ ומשו"ז, כמו שמ"ת ענינו חתונה כמו"כ ל"ג בעומר ענינו חתונה דדנה אמר⁴ ל"ג ביום חתונתו זה מ"ת, דזה קאי על לוחות האחרונות⁵, היינו, שחיתת לוחות האחרונות נקראים בשם חתונה, וכן הוא גם בענין לוחות הראשונות וידיע בענין שיר השירים, שהקב"ה נקרא חתן וישאל נקראים כלהו, שזהו ענין מ"ת כשיש כסין [שעכשי' נמצאים בימי הספירה ההכנה לה], והיינו שגם לוחות הראשונות ענינם חתונה.

1 למה ענינים שבהמאמר — ראה גם מאמר של אחרי — ד"ה גל עיני דשי"פ אמור (לקמן ע' 229 ואילן). 2 ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י במאמר אה"ז חקס"ד ס"ע קא ואילן. ד"ה הנהיל במאמר אהרמ"צ וקרא ח"ב ע' חוס ואילן. אה"ת ענינים ע' ריח ואילן. שה"מ חז"ד ע' רס"א ואילן. סה"מ חשי"ל ע' 218 ואילן. ועוד. 3 ראה חז"ק רצא טע"א. רצ"ב (אר"י). ח"א. ריח. טע"א. 4 פתיח שער ספירת העומר פ"ז. 5 חז"ק רפת. א. רצ"ב. א. 6 ע' ריח ואילן. 7 סה"מ חשי"ל ע' 211. 8 ד"ה לזבין ענין ל"ג בעומר (חז"ק) שמה רצ"ב. וראה גם ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י שבהע"ד 2. 9 תענית כו' ב. במשנה 10 פשי"ש שם. גמרא תענית שם ל"ב. 11 ראה פשי"ש חשי"ש. א. המב"ה היל השונה פ"י ח"ג. וראה לקי"ת ברכה ע"א. 12 ראה ד"ה לזבין ענין הילולא דרשב"י שם (מאמר אהרמ"צ שם ע' תערוב ואילן. שה"מ חז"י ע' רס"ד ואילן). 13 שה"מ חז"י ע' קל.

סו"ט

→

בתכלית השילומה²⁴ כמובן מהמבואר בסידור שער הל"ג בעומר²⁵ ובאה"ק²⁶ דרכים הפטירה וההסתלקות עולה כל פעולתו אשר עבר בה והוא בגלוי, וכמו שהוא בגלוי הרי זה נמשך למטה, וכן הוא הילולא דרשב"י שה"י אז דוקא גילוי הארץ עיקר שורש שרשו ביום המעלות, במדרגת היחוד עליונה, למעלה מעלה, (כהלשון ביטוי שם) וזהו של"ג בעומר נקרא בשם הילולא, כי הוא יוגמת הענין דמ"ת שהוא ענין החנוכה, וכן הו"ע דל"ג בעומר (כאופן פנימי יותר) שהוא מ"ת דפנימיות החוה. וזהו ג"כ הקשר בין משה בין רבינו לרשב"י, וכמבואר בזהו בכ"מ דנשמת רשב"י היא ניצוי [ובדוגמת] מנשמת משה רבינו, ובכללות, הרי ענינו הוא משי"ת, דגוראל ראשון הוא גוראל אחרון — משי"ת, וכן הוא גם בנוגע לרשב"י שהוא גוראל ראשון הוא גוראל אחרון, תורתו של משי"ת.

4) ודבר זה של"ג בעומר נקרא הילולא הוא להיחוד יוגמת ענין החנוכה כג"ל, שענינה הוא גילוי כח הא"ס למטה דוקא, דהתחלת גילויי שבא לידי פועל (כח הא"ס) הוא בענין הלידה, ועד שכללות ענין ירידת הנשמה למטה נקרא בשם הילולא⁴⁰, ובהפירוט בודדיש כ"ק אדמו"ר דצ"צ⁴¹ במאד⁴² הוא עלמא דאולינ מיני, כפי הילולא דמיא, דדאי עלמא ענינו הוא שעל יד נעשה דאולינ מיני, דע"י ירידת הנשמה למטה בעוה"ז החתונות שאין תחתן למטה ממנו, הנה ע"י נעשה אולינ מיני, שהנשמה נעשית בבחינת מתלב, שחרי הנשמה בהיותה למעלה, היתה בבחינת עמידה כלבד, וכמ"ש חזי הויי אלקי ישראל אשר עמדתו לפניו, דאף שאין עמידה אלא ביטול⁴⁴, שהנשמה למעלה עומדת בבחינת ביטול, מ"מ אינו כדומה להעלוי שע"י העבודה בעוה"ז דאי עלמא שע"י נעשה דאולינ מיני, שנעשית בבחינת מהלך, וע"י אומרים דעילוי זה (שנעשית בבחינת מהלך) כפי הילולא דמיא, דענין הילולא הוא גילוי כח הא"ס כג"ל, וכן הוא מה שהנשמה נעשית בבחינת מהלך, וכידוע החילוק שבין עמידה להליכה, דאמיתית ענין ההליכה היא עלי, שבאין עורר⁴⁵, עד שהיא בבחינת א"ס בערך כל ההוגות שלפנ"ז, ועד"ז הוא העלוי שע"י ירידת הנשמה

34) מאמרי אדמו"ר וסה"מ חת"י בטהרה 31. דש. ריש ע"ג. 36) סימן ז' וביאור. 37) ראה סידור שם דש, סע"ב. 38) ראה חז"א י"ב, ב בהגהה. סידור שם שז"ג. ב מאמר ד"ל בעומר שחרור ת"א (המשך והחרי"ם תר"ס) ס"ע נדז. 39) ראה שמו"ר פ"ב, ד. חז"ג רגז. א. שער הפטורים להאזיני' פ' ויחי. תו"א משפטים עה. ב. 40) בכל הבא לקמן — ראה מאמרי אדמו"ר האמצעי שם פ' תוס' ואילך. ע' תוס' ואילך. סה"מ חת"י שם פ' ויחי ואילך. 41) אור"ת עניני שם ע' רגז. וראה גם אור"ת בראשית כד. ב. ויחי תי"ש. א. 42) עירובין נה. א. 43) מלכים י"א. א. 44) לק"מ נשא כ. ג. ועוד. 45) מאמרי אדמו"ר האמצעי שם. סה"מ חת"י שם ע' ויסן. וראה גם סה"מ תר"ס ע' קז ואילך. י"ה צאינה וראינה תשי"ב.

בלתי מוגה

תורה עם ריבוי התכמים שעליהם אמרו (ע"פ תורה) שלמדו כל התורה כולה¹⁹. והתחילוק העיקרי שבה הוא, דמה שאמרו שישנם כאלו שלמדו כל התורה כולה זהו בנוגע לנגלה דתורה שהיא במדרגה כג"ל, משא"כ בנוגע לפנימיות התורה, שאין שייך בה מדרגה זו וזהו ג"כ מה שאמרו רז"ל²⁵ שנתורה עוה"ז הבל היא לפני תורתו של משי"ת, שאז יהי הלימוד בפנימיות התורה, והיינו להיות דפנימיות התורה היא (למעלה מדרגה) לגמרי ע"י שהיא) שלא בערך מנגלה דתורה, ע"י שנגלה דתורה (תורת שה"י) היא בבחינת הבל לגבה, ולכן גם אופן הלימוד שה"י במדות המשיחיות ראי' בכחונת ראי' דוקא²⁶, וכידוע החילוק בין ראי' לשמיעתה דשמיעתה אופסת הדבר בהמדידה והגבלה ובפירוש הדבר, היינו דתחלה תופס פרטי האותיות, ואח"כ מצרף אותם לתוכות, ועי"ז נהי' אצלי ענין שלם, משא"כ בראי' הרי הסוד בזה הוא להיפך, דתחלה תופס כמבט ראשון את כל הענין כולו, ורק לאחר מפרט אותו (ע"י קלייבט דא"ס פאנאנדער) לפרטי, וגם כשומפרט אותו, הנה כמה שיפרט הדבר (וויפ"ל מ"זא"ל דא"ס נאר פאנאנדערנעמען) לפרטים, מ"מ הרי כללות הענין היא שלא בערך יותר, וכדוגמת ענין האותיות שבתיבה, דיישנו תוכן והאור של כל אות פירטי, ואח"כ ישנו בזה האור העולה על כולנה, שאור זה (העולה על כולנה), הנה אף שישנם כולנה (כל פירטי אותיות התיבה), מ"מ אור זה הוא בבחינת אור) הנולה עלה²⁷ ועי"ז הוא כלומר התורה כאופן של ראי', וכדוגמא להמבואר בנוגע להאזיני' לפני ענינו הרי גילוי פנימיות התורה נגלוי למטה דאופן לימוד התורה שלו הרי כאופן כזה שראתו ככ"י, שעות, ענינים כאלו, וככ"י להביאם בדיבור הרי צריך ע"ז ס' אור' שנה, וכידוע הגירסאות שבהם²⁸, שזהו ענין שהוא שלא בערך כלל, אלא שזהו מצד העלוי שישנו בראי' על שמיעתה, (כמבואר באורכה בהדרושי²⁹) ועד"ז יורבן כלמור התורה דלע"ל, שידוי בבחינת ראי' דוקא.

וע"פ הר"ל יורבן מה שיום הסתלקות הרשב"י נקרא בשם הילולא³⁰, דאף שגם כללות הענין ומ"ת נקרא בשם הילולא (חחונה) מ"מ בזה גופא ישנה הילולא פנימית יותר שוה"ע ל"ג בעומר, כי אז הרי הנתנה דפנימיות התורה³², או כהלשון דאיתא לפעמיים³³ דל"ג בעומר הוא מ"ת דתורה הנתנת, דהנה ענינו י"ח וא"ו של רשב"י ד"י גילוי פנימיות התורה, וביום ההסתלקות שלו, כל"ג בעומר, הרי אז ועתו³⁴

25) קה"ד פ"ב. א. פ"א. ת. 26) לק"מ ע"ז י. ב. שער האמונה פ"ס סה"מ תרד"ז ע' רא. 27) לרא' תניא שעשה"ה"א פ"ב (ודא' ספר הערכים ח"ד ע"ג ע' שצא ואילך, ושי"ג. 28) פיר ע"ז חייים שער קשה"מ"ט פ"א. הובא במקומות שבהערה 24. 29) ראה תעבת ב"ק אומ"ר שליט"א בסה"מ תשי"א ע' 131. סה"מ תרפ"ט ע' 108, וש"ג. 30) שבהערה 24. 31) ראה ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י שם (מאמרי אדמו"ר חז"ק ע"י קי. מאמרי אדמו"ר האמצעי שם ע' תוס' ואילך. סה"מ חת"י ע' רצא ואלך). 32) סה"מ תשי"ד שם. סה"מ להבין ענין הילולא דרשב"י חל"ת (סה"מ תרע"ז ע' רצח). 33) המשך תוס"ז שם.

בלתי מוגה

8

והנה י"ע הג"ל שענין ל"ג בשומר הוא מ"ח בפנימיות התורה, דוגמת ענין מ"ח בפשטות (מ"ח דתורה הנגלית), מזבז בכמ"ח שמ"ח (בפשטות) פעל שינוי עיקרי ועילוי נפלא בכל הענינים שבסדר ההשתלשלות, וגם למעלה מזו. דרככללות (נה"ח בעת מ"ח, ה"י) ביטול הגויה (שלפני מ"ח), ועליונים לא ירדו למטה (וכפ"ל) התחוננו לא יעלו למעלה⁵⁰, וי"ע שבטלה הגויה, ה"י שינוי עיקרי בהתחוננו ובהתחוננו, דהשינוי בעליונים ה"י שירדו למטה (והשינוי בהתחוננו) ה"י דיעלו למעלה. וזהו כללות ענין השינוי העיקרי שפעל מ"ח בסדר ההשתלשלות למעלה יותר. ומזה מוכן גם בנוגע למ"ח הפנימיות התורה, שגם אין שנוי שינוי עיקרי בכל סדר ההשתלשלות. והנה כללות סדר ההשתלשלות

9

אין איננו שנוי עיקרי בכל סדר ההשתלשלות, ופשטות מ"ח (שפעל על כל סדר ההשתלשלות) ה"י השינוי עיקרי בג' החינות אלו, וזוהו מ"ח (שפעל על כל סדר גו', ומבואר ע"ז⁵³ דעשי"ז הוא ר"ח עולם שנה נפש) ומזה מוכן גם בנוגע למ"ח הפנימיות התורה, וגם אז הוא השינוי עיקרי בכל סדר ההשתלשלות בג' החינות עשי"ז, ולמעלה יותר. גם באלקות, וזהו מ"ח קשור עם הענין ועליונים ירדו למטה. ואדרבה, פעולת מ"ח ופנימיות התורה במדרגות האלקות, היא בתור שאר יותר עוץ מהפעולה דמ"ח דתורה הנגלית בהמדרגות דאלקות, וזהו נגלה דתורה, כחינת גליא דאורייתא קשורה עם בחינת גליא דקוב"ה כלפי משיא"ל פנימיות התורה סתים דאורייתא קשורה עם בחינת סתים דקוב"ה. והנה מפעולת מ"ח בנוגע לחחינת סתים דאורייתא וסתים דקוב"ה, נמשך כמו"כ גם בנסמות ישראל, וזהו קשרין מקושרין דא, ברא קוב"ה אורייתא וישראל⁵⁴. וזהו הפעולה בנוגע לבחינת סתים בנסמות, ולפ"ז הנה מ"ש גל עיני ואביטה נפלאות מתורתי, שנוקיים בל"ג בעומר (מ"ח הפנימיות התורה). צ"ל בג' החינות עשי"ז (סדר ההשתלשלות), ולמעלה יותר גם באלקות, ומזה נמשך גם בנסמות.

10

והענין הוא, כמבואר בקיצור כרמימות כ"ק ארמו"ר הצ"צ להתהלים עה"פ גל עיני גו⁵⁵ ונש"נ להמבואר ע"ז בזהו ומפשי הזהו ובקבלה ובשאר ספרים עד לכמו שהיא בפשטות התורה. דבקבשה זו דגל עיני ואביטה נפלאות מתורתי וכללות גם הבקשה על גילוי תכלית העילוי דאלקות, כחינת פנימיות עתיק שזהו תכלית העילוי באלקות עד שכל ההמשכות שבעולם עד ביאת משיח צדקנו, גם בתכלית העילוי שבהן, מגיעות עד בחינת חיצוניות עתיק בלבד, וגילוי

60) הנחונא וארא טו. שמו"ר פ"ב. ג. 61) ראה פירוש הראב"ד לספר יצירה בהקדמות קרב לוחוילין (ב. ג.), אמרי אדמו"ר האמצעי במדבר ח"ב ע' שלג ואילן. ע' שלג ואילן. אה"ת יתיר ט"ע חתכת ואילן. סוד"ג תרכ"ח ע' קמד ואילן. ד"ה ברך שמש נטס תיס"ד (סח"מ תרס"ד קה"ת. תשנ"ד) ע' קל (וש"ו). 62) יתיר י"ט. 63) ראה דרושים שבהערה 61. 64) ראה יתיר ג' עג. א. 65) אה"ת שבהערה 58.

בלתי מוגה

8

למטה, שנעשה לאשתאבא בגופא דמלאכ⁴⁶, ולכן אומרים ע"ז רכ"ה הילולא דמא, ולכן גם הטלוקות רשב"י נקרא בשם הילולא, להייתה ענין גילוי פנימיות התורה (הא"ס דתורה) למטה, וכמבואר בארוכה בהמשך החרי"מ דאף שהיי כמה תנאים לפני רשב"י, וכן כמה תנאים לאחריו, ועד שמדית דרשב"י הם תודמות מידותיו של ר"ע⁴⁸, מ"ק ה"י ברשב"י עיניו הפריחו ועד שאמר ר'ארי בני עלי דום מועטים כול' אמר הוא אנא הוצא⁴⁹, ודו"ע התגלות פנימיות התורה. לחבב פנימיות התורה עם נגלה דתורה, ועד שפנימיות בדורנו ל"ג בעומר על מאמר הדור שתומשך גם בעניני העולם⁵⁰. וכמבואר בדרושי ל"ג בעומר על מאמר הדור דפרישת השבוע שעבר⁵¹ דדימנא חזא היה צריכא עלמא למיטרא, ואמר רשב"י תורה עה"פ⁵² הנה מה טוב ומה נשבת אחים גם יחד ואחי מיטרא, היינו שאמר תורה על פסוק בתורה, ואין מקרא יוצא מידי פשוט⁵³, זהו פסוק בנגלה דתורה, ובזה המשך וגילה פנימיות התורה כמבואר בזהו שם, ועי"ז אחי מיטרא בפשטות, והארץ הולידה והצחקה גו' ולהם לאוכלם⁵⁴, שע"ז ה"י להם לכב אנוש יסעו⁵⁵, וגם (כתחלת הפסוק) ויין ישמה גו' להצהיל פנים משמן גו'.

דיון ג"כ מה שמקושרים⁵⁶ ענין ל"ג בעומר עם מ"שי"ג על עיני ואביטה נפלאות מתורתי, וענין בקשה זו, וזוהו כדאורייתא בזהו בהתולדות⁵⁸, ובתורה ישנו לבושא דאורייתא, וגופי תורה, ונשמתא, ונשמתא לנשמתא, ועי"ז היתה בקשה דור גל עיני ואביטה נפלאות (חזרו"ת, שיראה הנפלאות שבתוך הלבוש והלבוש לא יעלים ויסתיר, ולכן שייך זה במיוחד (גם) לרשב"י, וכי עיניו של רשב"י ה"י לנלות נפלאות מתורתי, פנימיות התורה, נשמתא לנשמתא) כנ"ל, וזה שייך במיוחד ליום הל"ג בעומר (גל גימטריא ל"ג) שאז ה"י עינו של רשב"י בתכלית השלימות (כנ"ל), ודחייכות דענין ספירת העומר לגילוי פנימיות התורה שכל"ג בעומר מוכנה ע"פ משות"ל, ספירת העומר היא הכנה למ"ח, וההכנה הרי נגמרת בדרגה התמישית שבספירה החמישית, הוד שברוך, דאן מסתמיים עיניך הבריוריים⁵⁹, ולכן כבד מוכנים למ"ח, עי"פ למ"ח פנימיות התורה. } 23

22. 23. 24

46) דה"א ר"ז. ב. 47) חר"א (ע' נב ואילן). 48) גיטין טו. א. 49) סוכה מה. ב. ב"ר פל"ה. ב. ראה המשך חיוב אדם לברך תול"ח פפ"ה (ע' מב). 50) ראה אה"ת ריקרא ע' רמ. ביאור"צ לה"ע ח"ב ע' תתקנ. סוד"ג תרכ"ח ע' ערד. מאמר דל"ג בעומר תול"ח (המשך והתורים תול"ח ס"א ח"ב א. 53) שבת סג. א. יכמת כד. א. 54) ישעי' הו. י. 55) תהלים קד. טו. 56) המשך חיוב אדם לברך תול"ח פפ"ה (ע' מב) הוא גם עיני דש"פ אמר לקמן ע' 229 ואילן. 57) תהלים קיס. יח. 58) ח"צ קב"ה. א. המשך חיוב אדם לברך הג"ל פכ"ג (ע' לב). סוד"ג תול"ח ח"ב ע' תנו. אה"ת (יהל אור) לוחלים עה"פ (ס"ע תש ואילן). 59) סידור שעו הל"ג בעומר ד"ש. א.

בלתי מוגה

219

והנה כמו שישנו ענין גל עיני וגו' באלקות (ובעולמות), כמ"כ הוא בתורה, וכן ד' תורה מתקשרת עם קוב"ה וע"י התורה נמשכות כל ההמשכות י"ג וכו' וגם ההמשכות בנש"י וכו' ל' דישאל מתקשראן באורייתא ואורייתא למטה, וגם ההמשכות בנש"י וכו' ל' דישאל מתקשראן באורייתא ואורייתא בקוב"ה, היינו שע"י אורייתא מתקשרים לנש"י עם קוב"ה. והענין הוא, דהנה בחינת פנימיות עתידת שבקוב"ה קשורה ושייכת לבחינת פנימיות המטה שענינה היא מ"ש ישקני מנשיקות פיהו. שע"י בקישי דוד גל עיני ואביטה וגו', שבישק שייגלו לו בחינת נשמתא לנשמתא דאורייתא (פנימיות התורה), ובה גופא (בבחינת נשמתא לנשמתא נפלאות), הנה לע"ל יהי גילוי בחינת נעלית יותר, כדוגמת הערך דייחודי לגבי ח"י, וכידוע דב' הבחינות דח"י וייחודה נכללות בבחינת נשמתא לנשמתא.

(5)

והנה מזה נמשך גם בנש"י והענין הוא, דהנה איתא בגמרא דאע"ג דאינה לא חזו מזיליהו חזי, ואע"פ שאין מהל לישאלא, הרי ידוע הפירוש בזה כמ"ס וגם בהצטווהו דחזו לנפשו, דאין מהל לישאלא היינו דבחינת ארץ הוא המזל של ישראל, וזה קאי על בחינת האין שבנשמתא שהוא המזל שבנשמתא וכללות זה"ע בחינת ח"י שבנשמתא. והנה לע"ל מזיליהו חזי, הארת ח"י דנשמתא וזה"ע גל עיני ואביטה נפלאות גו' כמו שהוא בנשמתא, הארת ח"י דנשמתא כנ"ל. והתחברות ההתקשרות זו דבחינת ח"י כנ"ל שישקני פניהו, עד שתהי' התקשרות וחיבור שלם, נעשית ע"י גימטריה המטה, וכתורה גופא ע"י פנימיות התורה בחינת ח"י שבתורה.

(14)

ופיאות הענין דהנה כתיב"ש ואחתון אל ה' וגו' [שזו הייתה בקשת משה רבינו, גואל ראשון הוא גואל אחרון כנ"ל], ומבואר ע"י כלק"ח בהדרושים דואחתונק"ש של הענינים הנעלים שהיו עד אז היו בערך של התחלה לכך, אתה תתקלפת, לגבי מה שרצה משה רבינו לגלות ולהמשיך בהענין דואחתונן, ומבואר בזה (בהדרושים שם) שזוהו שמשה רצה לפעול שאצל כל ישראל תהי' העבודה באופן של ראי', דהו' כללות ענין המטה, שהיא בחינת ראי', דהרי ענין הראי' הוא, כמל שנת"ל שחופסת את כלל נכללות הויכח, ורק לאחר"י מפרטים הדבר י"ג לפרטים, וכך הוא ענין התורה, שבחחלה תופסים ומקבלים הכלל שבה, ומהו מפרטים אח"כ הפרטים, וכמו שהי' בשעת מ"ת, שאז היתה אמירת עשרת

(14)

תורה

בחינת פנימיות עתיק יהי' רק בביאת משיח צדקנו כדאייתא בפ"ח"ע⁶⁷ וצ"ע⁶⁸ ישקני מנשיקות פיהו גו' והנה פנימיות עתיק נקרא בשם נפלאות⁶⁹, דהנה כתיב⁷⁰ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ואיתא בזו"ס⁷¹ דנפלאות הוא ג' פלאות, ומבואר במפרשי הזו"ר דזה קאי על בחינת פנימיות עתיק (וכנ"ל (מהפתיח) דבחינת הגילוי דלעתיד הוא בחינת פנימיות עתיק), והיינו דענין הנפלאות הוא בחינת פנימיות עתיק. והד"ע גל עיני ואביטה נפלאות מתורוך כמו שהוא **באלקות** שלע"ל יומשך גילוי אלקות עד לבחינת פנימיות עתיק ונגילוי זה נמשך גם למטה לעיני האדם העובד, הלומד תורה ומקיים המצוות (גל עינו) כמו שהוא למטה. ואף שנת"ל שגילוי בחינת פנימיות עתיק יהי' רק לע"ל, מ"מ הנה גם בזה"ע נמשך מעיני זה בעבודה, וכמו שהוא גם בפשטות שודד, ועי"ז רשב"י, ביקש שיהי' גל עיני ואביטה וגו', כנ"ל, עד שגם כשא' מלישראל אומר תהלים ואומר הפסוק דגל עיני וגו', הנה תפלתו עולה למעלה, כדאייתא בתנ"א⁷² מהזהו"ג שברקעת רקיעין, וממלאים בקשתו, הרי דאע"פ שפירעו"ג, מה שנמשך עתה מהגילויים דלעתיד הוא רק בדוגמא לאבן טובה ודו"ק יקר הנמצאים בתוכה, והתיבה היא סגורה [אלא שמפתח התיבה נמצא כידון], ועי"ז הו"ע המשכות אלו, שבה"ע ענינם להוסיף אורות באצילות, והגילוי שלהם יהי' רק לע"ל כביאת משיח צדקנו, למחר לקבל שכרם⁷³ והנה מ"מ⁷⁴ כוונתו יגשו הענין דגל עיני ואביטה נפלאות וגו', כנ"ל.

(15)

כשם שישנו הענין דגל עיני ואביטה נפלאות וגו' **באלקות** מזה נמשך כן גם **בעולמות** והענין הוא, דהנה השתלשלות העולמות, היא כד' עולמות אבי"ע, וכימי צאתך מארמ"צ ככ"ב ה"י ענין קרי"ס, שהוא בקיעת המחיצה והפרסא שבין אצילות לבי"ע⁷⁵, אמנם גילוי זה (דאצילות כבי"ע) אינו כערך הגילוי דלעתיד, וכמו שנת"ל בהדרוש דאחש"פ⁷⁶ שלעתיד יהי' הגילוי דהתחיים ה' את לישון ים מצרים והניף ידו על הנהר כעיס גו"ס, שהוא גילוי מברי' עולמות הא"ס ולמעלה יותר, שיתגלה בעולם האצילות ועד שיומשך גם למטה (בהמשך הכתובים) והי"ט פסלה לשאר עמו, גם בעוה"ז החתחתן שאין חתחתן למטה ממנו **זאבנות**, הנה עיקר הירדה תהי' בחתחתנים דוקא, בעולם החתחתן שאין חתחתן למטה ממנו⁷⁷, כמבואר בדרושי ההילולא דיד"י שב"ט, ביד"ה באתי לגוי⁷⁸, והד"ע גל עיני ואביטה נפלאות וגו' בעולמות.

66 שער הק"ש דפס"י, רפ"ז לוחר ח"ב קפת"ב, ה"ג רענ"ב, וראה לק"ח שיה"ש כסופו (נ' ריש ע"ג, נא, ג ואילן). 67 שיה"ש א, ב ובפרש"י. 68 רמ"ז לוחר ח"ג שם. 69 מילה ג' טו. 70 ח"א רסא, ב. 71 ראה רמ"ש שם. 72 פ"מ בהנהגה (נ"ר א), ק"א קנ"ב, ב. 73 ח"ג קה, א, קכא, ב. 74 סה"מ חר"א ע"צ, חר"ז ע"ל. 75 ראה סה"מ חש"ב ע"צ 255, ובתוספתן שם הערות 13-12. 76 עירובין כב, א, פרש"י ס"פ ואחתון. 77 ראה לק"ח צ"ט, ד ואילן, ובכ"מ. 77 ר"ה כפי צאתך (לעיל ע"צ 200). 78 ישע"י יא, טו. 79 שם, טו. 80 תניא פל"י. 81 ה"ש"ת (סה"מ ה"ש"ת ע"צ 111 ואילן).

בלתי מוגה

82 ראה סה"מ תרפ"ז ע"ז קכא, חר"ז ע"צ 51, אגרות קודש כ"ק אדמו"ר מהר"י ע"ז ע"ש של"ה, מגילה ג, א, סנהדרין צ"ד, א, 84) שבת קנ"ג, א, 85) ראה לק"ח האזינו ע"א, ד, ובכ"מ, ע"צ 86) 48, ג, כג, 88) ואחתון ב, סע"ד, אה"ת ואחתון ע' קח ואילן, וראה סו"ת ואחתון תרע"ג ותרע"ד (המשך תע"ב ח"א ס"ע שנו, ע' תקפ). ואחתון שם, כ"ד. 89

שרואין את הנשבע. שזו מצד כדנית פנימיות התורה. שענינה הוא בחינת ראי' ולדעת (לדעת) לל גם נחית פנימיות התורה. דהרי לא ידוי ענה"פ מ"ח¹⁰⁴. וכבר יתנו אז כל עניני התורה גם פנימיות התורה. הנה משי"ז הי' רואין את הנשבע. דבחינה זו שבתורה הוא בחינת נשמתא לנשמתא. הכוללת את הדין דאורייתא. ולמעלה מזה הדין דרזין דאורייתא, שהתגלותם לכל העם כולו תהי' רק בבחינת משיח צדקנו. גואל אחרון כנ"ל. אמנם התחלת הגילוי הי' כבר ע"י משה רבינו. גואל ראשון. ומזה מוכן גם בנוגע לרשב"י (שאף שיעקב הגילוי דהי' לע"מ¹⁰⁵ ע"י רשב"י כבר הי' גילוי מבחינה זו. פנימיות התורה). ודו"ע אביטה נפלאות שבתורה.

17 ודנה כשם שישנו הענין דגל עיני וגו' בתורה, כמור"כ הוא בעבודה. שמצד מדרגת הראי'. אין שייך ענין השינויים. ע"ד מה דאיתא בנוגע למשה. בלי למשה משה לא פסיק טעמא בגוויה¹⁰⁶. ולכן שהי' למעלה כן הי' למטה. בלי שינויים¹⁰⁶. דמשי"ז ארז'ל¹⁰⁷ פני משה כפני חמה, היות דגם בהשמש אין שינויים. כדאיתא בורה¹⁰⁸. ואופן עבודה כזו, רצה להמשיך אצל כאו"א מישור¹⁰⁹. ולכמו שאני דו"י לא שנית, הנה כמור"כ יהי' גם אצל אותם בני יעקב גו"י. אצל כאו"א מישורא, שעבודתם תהי' למעלה משינויים. וככללות הנה זוהי מעלת וענין העבודה שבחינת יח"ע, כמבאר בקונטרס עץ החיים¹¹⁰ וזוהי מעלת התורה לגבי תפלה. ודו"ע אביטה נפלאות וככ"מ. וככללות יותר, זוהי מעלת התורה לגבי תפלה. ודו"ע אביטה נפלאות כמו שהוא בעבודה.

18 דנה כשם שהוא באלקות (אני הוי' לא שנית), הנה מזה נמשך בתורה ובעבודה האדם כנ"ל. ומזה נמשך הענין דאביטה נפלאות גם במדריגות בנשמה. בהדיגות השייכות לעבודה זו (דנפלאות, ראי'). ודנה ארז'ל¹¹¹ חמשה שמת נקראו לה נפש רוח נשמה חיי יחידה. ונת"ל דבחינת הנשמה המתלכשת בגוף היא הנו"ן שבנשמה. ובחינת חיי"י הם בבחינת מקיף עליי. ומשי"ז נקראים (ח"י) ראש שבנשמה. ולמעלה יותר, מול שבשמה, עד שבחינה זו נקראת א"ן שבנשמה, האין שהוא המול לישראל כנ"ל. והנה כמו שהוא בכללות הנשמות, דנשמת משיח היא הנשמה כללית דבחינת יחידה¹¹². משא"כ שאר הנשמות הכלליות שעד משיח היז מדייגתם בהבחי' שלמטה מיחידה. הנה מזה מוכן

104 טה"מ תרע"ז ע"פ. המשיך חוס"ד ע"כג. ע. תקומת טה"מ תרע"ב תרע"ז ע"קג. עטר"ח ט"ע רעא. תשי"ט ע"57 (השני). 105 זח"ג קלת. א. (באר"י). 106 ראה לקי"ת נצבים מט. ב. ועוד. 107 ב"ב עה"א. 108 ראה זח"ב רכ"ב. א. 109 ראה אה"ת ואתחנן ע"קג. ע. קח ואל"ן. ועוד. 110 מלאכי ג' ג. פ"ז ואל"ן. 111 פ"ז ואל"ן. 112 ב"ב פיי"ד. ט. דב"ד פ"ב. ל. 113 ראה רמ"ל לזה ח"ג רס"ב. ועוד.

בלתי מוגה

הדברות הכוללים את כל התורה כולה⁹⁰ כידוע מאמר חוס"ד⁹¹ הוכח גם בתורת הכעש"ש⁹². ומשי"ז ישנם בעשרת הדברות חו"ך אותיות נגזר התר"יג מצוות דאורייתא⁹³. וריבור הראשון גופא הנה הוא נכלל בחיבת אנכי כידוע בתורת הראשונה⁹⁴. וביבת אנכי עצמה הנה ראש החיבה היא אות אל"ף, דאל"ף זו קאי על אגא כראיאת בגמרא⁹⁵ דחיבת אנכי היא נוטריקון אנא נפשי כחיבת יחיבת. ואל"ף זו דאנכי (שקאי על אגא) כוללת את חיבת אנכי, וכל דיבור הראשון, וכל עשה"ד וכל התורה כולה⁹⁶. וכמוכ"ן גם מהגמרא (שם) דאנא יש בר וכולל וממנו נמשך בחינת נפשי ונתיבא יחיבתי. וזת"מ מה שכללות ענין התורה הוא בחינת ראי' שהיא בחי' מלמעלה"ט כנ"ל דמהכלל באים להפטרם. ובחינה זו רצה משה לפעול בבקשתו ואתחנן וגו'. שחזי' בעבודה כל אחד מישורא ל' ומזה מוכן. שאע"פ שלא פעל בחינת עבודה זו, ולכן ממשיך לאח"כ⁹⁷ ועתה ישראל שמעו גו'. שאופן העבודה היא בחינת שמיעה כלבד, דשמיעה ענינה עבודה מלמעלה"ע.

דהרי בשמיעה ההתחלה היא מהפטרם ומהם באים אח"כ לכללות ועיקר הדבר, שזוהי עבודה מלמעלה"ע. הנה אעפ"כ פעל ענין הראי' אצל יחדי סגולה וצדיקים הגדולים. כמבאר בהדרדור⁹⁸. ומזה מוכן שגם אצל כאו"א מישורא, הנה בעת רצון אפשר שיהי' במדריגת ראי', עכ"פ ברגע זו ובשעה זו, אין דעם קער ודנה אות מתעניי ומעלות ענין הראי' היא. שע"י נעשה אצלו התאמתות בהדבר, עד שאינן מויעלין ופועלין אצלו שום קושיות וטחירות. והוא עומד בשלן כיון שהוא בעצמו ראה את הדבר וכמו שנתבאר כמ"פ⁹⁹ הראי' ע"י מהדין דאין עד נעשה דייק¹⁰⁰. דאע"פ שבאש"ל שמע האדם כו"כ ערות, וערות נאמנים, הנה אעפ"כ ביכולתו להיות דייק אח"כ, משא"כ כשהוא בעצמו ראה את הדבר הנה נעשית אצלו התאמתות כזו, עד שאין ביכולתו להיות דייק שיהי' ושפסו העדה והצילו העדה¹⁰¹. לדידת, שמה שהיא בעצמו ראה יש לזה כל התקדפות. וזהו א' הענינים המעלות שבראי'. ענין ההתאמתות.

19 דנה כפטריות, מדריגה זו בראי' בתורה גופא הוי"ע פנימיות התורה. וזהו הענין וההכרח שבעת מ"ת הי' צ"ל רואין את הקולות¹⁰² ואח"כ¹⁰³

90 זח"ב ע"ב. ג. ב. וראה תורה שילמה חוס"ד מילואים ע"ר ג ואל"ן. וש"ע. 91 הוכח כפרי"ש משפטים כ"ב. יב. וראה תורה שילמה שם ע"ר ג ואל"ן. לר"י. 92 הוכח בספר כח פורת יוסף (ל' יעקב יוסף מפולגא) כג. ד. 93 כתר תורה (לר"י רישאל) הוכח בתורת העולה להרמ"א ח"ג פל"ח. ש"ל"ח שטו. טע"א. 94 זח"ב פת. ב. פנים יפות חז"ר כ. ב. 95 שבת קה"א. (לגירסת הע"י). 96 פנים יפות שם. 97 ואתחנן ד' א. 98 ואל"ת ואתחנן ע"ע. ועוד. 99 לקי"ת ח"ד ע"121. ובכ"מ. 100 ראה כ"ב. א. 101 מטי"ת. כ"ד כ"ב. ר"י שם. 102 יתוד"ב. טו. 103 ראה מביטא עה"פ לקי"ת שם ע"120 הערה 5.

בלתי מוגה

מאין, שירי' נראה רישי בערה"ב לכיריה ז'23, ועד שירי' נראה שבכל רגע ורגע חנה לעולם הוה' דברך נצב כשמימיו24 וכלל הכריאה כולה, כחזרת הפעש"ט25, ולא רק שירי' נראה אך שהדבר הוה' מחד' ומקיים אותו, כ"א שירי' נראה גם אך שהוא מהווה אותו, וככל יצא ורגע, מאין ואפס המוחלט כמו שה' בפעם הראשונה בששת ימי בראשית, שמוזה מובין שבאמיחית הענין, חנה, בכל רגע הוא גילוי כח הכחיה ומדריגה שאין לה עילה וסיבה שקדמה לו חו"ל, אלא שמצד העלם והסתור העולם צ"ל (הבקשה) רגל עיני ואביטה נפלאות גו', שיראה נפלאות אלו.

ורונה אין פועלים שירי' אביטה נפלאות, חנה ע"ז ממשיך מחזרתן שגילוי זה פועלים ע"י לימוד החזרה, כמבואר בדרישים הג"ל26. שפ"י שמקשר

א"ע בחזרה (שהיא בבחינת המשכה מלמעלה"ט), שהחזרה ניתנה למטה דוקא, וכה בשעה כמו שהיא למטה חנה נאמר על"י27 הלא כה דברי כאש גו', עד שהיא למעלה לגמרי מגדר אש, ועד שהיא ע"ד האש שבצור החלמיש, כמבואר בארוכה במקום אחר28, חנה ע"י שהארם מקשר א"ע בזה, מחזרתן, חנה נעשה ואביטה נפלאות, שרואה הנפלאות שבהריאה יש מאין, ועד להנפלאות שבה"ש דערה"ז

החזרתן שאין החזרתן למטה ממנו, ובחזרתן על שלא היה עושיין רצונו של מקום, והעולם למיטרא, שהצדד המטר הוא סימן על שלא היה עושיין רצונו של מקום, והעולם אינו יכול לקבל מטר היות שבשבייל ירדת המטר צ"ל החלה הכנת העולם להמשיך את המטר, וכמאר"ל29 עה"פ30 ואר יעלה מן הארץ גו', ועד"י31

עה"פ32 יעורף כמטר לקחי, כפן כריות ערפן וכו' (ומש"ז) היות וחלוי בהכנת העולם) אפ"ל דמטר ימצער ח"י33, ומה שהעולם ה"י צריך למטר מוכן שה"י חסרון בהכנת העולם (אפ"כ) בעולם כזה, (חנה ע"י גילוי פנימיות החזרה המשיך והוריד את המטר בעולם) וכזה יוכן ג"כ החזיקו שביין עבודת רשב"י

לעבודת חזוה המעגל, כמבואר בארוכה בהדרושיו34, ודענין הוא, דחזוהי המעגל הוריד והמשיך מטר ע"י תפלה, משא"כ רשב"י המשיך את המטר ע"י תורה, וכשהמשכה המטר היא ע"י תפלה, ששניה היא מלמל"ע (כ"ל), חנה אז חלוי' ההמשכה בעבודת המטר, ובשנינו ועילוי, ולכן גם לאחר שפעל חזוה המעגל ירדת הגשמים עדיין ה"י צריך המטר לכמה תיקונים, עד שכמסופר במאר"ל35 שה"י באופן דרוכ טובה ולכן בניך אינך יכולין לעמוד, עד שסכ"ס

123 (123 לשרן דחז"ל — ב"ר רפ"ט, פט. 124) חזוהי רשב"י, פ"א פ"א.
 126 (126) אה"ת נשא שם, מקומות שציינו בהערה 119. 127 (127) ירמיה כג. כט. 128 (128) ראה המשך חרס"י ע"י פ"א ר"ל, ע' פ"א ר"ל, וצ"ח. 129 (129) ירושלמי תענית פ"ב ה"א, א"א. 130 (130) בראשית ב, ג.
 131 (131) ירושלמי שם. 132 (132) הארית לב, ב. 133 (133) באג"מ עניני פ"ב ה"א, א"א. 134 (134) ראה המשך חרס"י ה"א ע' חקטת. ח"ב ע' חשט. סה"ט עט"ת ע' קלא. 135 (135) תענית כג, א.

בלתי מוגה

בענין אביטה נפלאות גו' שבכל נשמה פרטיה, שזוהי בבחינת יחידה שבנפש, דעבודת האדם, בהעברה דייחדי סגולה, כלמ"כ אצל כא"א משראל בזמן המסוגל, בבחינת ראי' (נפלאות) כנ"ל, היא ע"י שמאיר בהם הארה מבחינת היחידה, וככללית, זהו בינים הקדוש, ומוכן מקונטרס העבודות144 שגילוי בחינת היחידה אז וכן בענין המס"ג, פועל שניו בכל הכחות, אלא ששינוי זה הוא רק ככה וצריך להביא אל הפועל145, ועפ"ן מוכן הענין ואביטה נפלאות בדרגות תגשמת שבאדם, וכללות המודיעות כנפש השייכות לעבודתו הגלוי' הם, כמבואר בתנא"י146, הכחות דמחשבה דיבור ומעשה, ולמעלה יותר, כחות הגלויים שבנפש שזוהי הבחי' נ"ן ונשמה לנשמה, שפועלת מזה (הענין דנפלאות) הו"ע נקודת המס"ג דנקודה דייחדיה, שפועלת מזה לזמן, עד שענין תיק"ב"ע

שהוא ראשית העבודה וצ"ק דייחדיה ושרי"ז, חנה היא (תיק"ב"ע) קשורה ונמשכת מבחינת יחידה שבנפש, דמשו"ז ישנו ענין הקי"ב"ע (המס"ג) גם אצל קשב"ק, להיות שנגמשת מביחיות נשמתא לנשמתא, וכזה גופא מבחינת הפנימיות שבה, יחידה148, ובחינת (העבודה שמצד) יחידה שבנפש שייכת במיוחד לל"ג בעומר, דהרי אז ה"י אצל רשב"י הענין דכח קטירא אקטרונא, כ"י אחויה כ"י לדיטא

וכו', שזוהי מצד בחינת התיחדיה, ולכן אומרים על עבודת זו שהיא בבחינת חד, וחז"ל ע"י אביטה נפלאות גו' כמו שהוא במודיעות הנשמה, (גילוי) בחינת היחידה שבנשמה, שנגמשת ופועלת בהכחות נר"ן וכו' (וזה נעשה ע"י לימוד החזרה, וכעיקר ע"י לימוד הח"י דחזרה, פנימיות החזרה)149.

ורונה מזה נמשך הענין דאביטה נפלאות גו' גם לעולם, וזהו מה שמכאן כ"ק ארמו"ר הצ"ע בדרישו נשא20, דהבקשה רגל עיני ואביטה נפלאות קאי על הנפלאות שבבבבב"ג יש מאין, וכמו שמכאן שם, שביראת יש מאין היא

הפליאה הגדולה מכל הפליאות והנה מכוון באגו"ק21, דדוקא מהותו ועצמותו של המאציל ב"ק שמצא אותו מעצמותו, ואינו עלול מאיזה עילה וסיבה שקדמה לו חו"ל, הוא לבדו כחיו ויכלתו לכוון יש מאין ואפס המוחלט ממש כ"ל, ומזה מוכן דבחינה זו קאי על פנימיות עתיק ועד לעצמות ומזהו א"ס ב"ה, והנה אף שהכריאה יש מאין היא מבחינת פנימיות עתיק, עד לעצמות ומזהו א"ס ב"ה, חנה אפ"כ דייחדיה העולם הוא מלשון העלם והסתרות22, חנה ענין זה נמצא בהעלם, וע"י היא הבקשה גל עיני ואביטה נפלאות גו', בהפלא חכי גדול דבריא"ת ש

114 (114) פ"י"ה ע"י 32. 115 (115) באג"מ מליקט ח"ד ע' קפח העדה 49. 116 (116) ראה תבא פ"י"ה פ"ט. 117 (117) תבא רפמ"א. 118 (118) ראה תבא פ"י"ה י"ט. קונטרס תעובדה פ"ה, ד"ה באתי לגני ה'ש"ית פ"ג צ"ד סה"ט ה'ש"ית ע' 115 ואילן. 119 (119) ראה אה"ת במדבר ע' אחתות וראה אה"ת ואחתון ע' קח. 120 (120) אה"ת נשא ע' עדר. 121 (121) סיכ. 122 (122) לקו"ת שלח לו, טע"ד. ובכ"מ.

בלתי מוגה

שלמעלה מבי' הדעות וכו'), וכוונה ומדריגה זו (שאין לו עילה וטיבה ח"ו) נמשכת למטה עד לעוה"ז החתון שאין תחתון למטה ממנו (ענין התגלות כח רא"ס שבהתגלותה, וכמו"כ בחתונה רשב"י) ואורבה עיקר שכינה בתחתונים (דוקא) היתה"ו אל"על כרב"א משיח צדקו וד"ו זה ב"ח שאח"כ ב"ח ע"ו ממנו שה" בתחלת הכ"א א"ו (שלע"ל יושמד עצמות ומהות למטה) קשור עם הענין היפוצו מענינותו חוצה"ו, דהנה והמשג"ו, שדו"ע תורת חב"ד, תפוסתו"ו, דינו באופן של פוסטה, הנה והמשג"ו, שדו"ע תורת חב"ד, תורת וכוונתו ושיאינו דחסידות חב"ד, וזה (הלימוד בחוות חסידות חב"ד — המעיינות) רבא גם ל"ד מעשה שהוא העיקר"ו, בהכח של הענין, שע"י נעשה הענין דיפוצו מענינותו חוצה"ו דוקא"ו, בחוצה שאין חוצה מתוך הימנו, שדו"ע ענין העש"י, שענינה בעברו הו"ע העש"י מלשון כפ"ו"ו, ע"ד מעשין על הצדקה"ו, ע"ד לענין העש"י כפשוטה שע"י שונמשיכים המעיינות בחוצה דוקא, הנה אתי מר' (כנ"ל) דהמשכת העצמות (שד"י לע"ל) הוא בתחתונים דוקא. ודענין דיפוצו מענינותו חוצה"ו דברוא ומלכא משיחא קשור הוא עם דרא דרשב"י, בראי"א בדר"ו"ו ומכ"א ול"ה"ו (מדרו"ו של רשב"י) לא יחא דרא כדרא עד דרא רייתי מלכא משיחא, כטף הגלות בעקבתא דמשיחא, ואז, ע"י שדדרא דעקבתא דמשיחא הי"י בדוגמת הדרא דרשב"י, הנה זה ישלים העבודה דהפצת המעיינות חוצה.

25

גם כענין המעייני ב' קצוות הנ"ל (שיהיו (בעיקר) לע"ל, שהתגלותו יבואו כגילוי לעיני החתונות — באלקות (ובתורה, נשמות ועבודתו"ו) (140) דמצד א' הנה טיפה א' מהמעייני היא ככל הענין כולו"ו ומטהרת ווי דער גאנצער שטורעם שבמעיינין, אמנם ביחד ע"ז טיפה זו היא באופן דיפוצו עד שבאה גם לחוצה. כדוגמת ענין הרא"י, שבמבט ראשון, הנה כנקודת אחת תופסת הו"א את הכלל כולו, וגם למעלה ממה שהכלל כולל את הפרטים, כדוגמא לכמו שהיא בתורה שהאל"ף דאנכי כוללת בעצמה כל התורה כולה כנ"ל, ובדוגמא לזה נמשך גם בעבודת האדם, וכפירוש החסידות"ו על מאר"ל"ו יש קונה עולמו

(140) ב"ד פ"ט, י. 141 ראה סה"מ עה"ד ע' רטז ואל"ך, ד"ה באחי לגני חשי"א פ"ז (סה"מ מלקטק ח"א ע' ח, סה"מ חשי"א חשי"ג ע' 7) ועוד. 142 ראה אנה"ק דהעש"ט — נדפס בסוף ספר ב' פורת יוסף (ל' יעקב יוסף מפולנאה), כתר שם טוב (תוצאת קה"ת) בתחילתו. ובכ"מ. 143 תקי"ת, ח"ו בסופו. 144 ראה כסא מלך לחק"י"ו שם, וראה לק"ש ח"ג ע' 873. ח"ז ע' 206 הערה 3. 145 ראה אבות פ"א מ"ז. 146 סה"מ חשי"א ע"ד קכא, חצי"ט ע' 191. 147 בית יוסף לטור י"ד סוף"ח. 148 ח"צ נת"א. 149 ראה ד"ה גל עיני דש"פ אמרו (לקמן ע' 230 ואל"ך). 150 ראה מקוראות פ"א מ"ז, ומכ"ס הל' מקוראות פ"ט ח"ח, וראה לק"ש ח"ד ע' 1278. ספר השיחות חשי"מ ח"א ע' 161 הערה 81. 151 סה"מ תל"י ח"ב ע' שנת. 152 ע"ז ת"ב.

בלתי מוגה

(לאחרי התקונות) יד מטר כזה שהעולם הי"י יכול לקבלו, שכי"ז הוא משום שההמשכה היתה מלמעלה"ע ע"י תפלה, משא"כ אצל רשב"י, שע"י התורה, הנה מיד היתה המשכת וירידת הגשמים באופן שהעולם הי"י יכול לקבל, והלידה והצמיחה, ומש"ו היתה אפי"ל ההמשכה (וכאופן כזה) גם בעולם שלפני אמיירת התורה ע"י רשב"י) הי' במעמד ומצב דאיצטר"ל למיטרא ולא הי' בו מטר, וטעם הדבר (שע"י התורה היתה המשכה באופן כזה) הוא, להיות שתורה"ענינה המשכה מלמעלה"ט, כנ"ל באורכה, וזהו ג"כ דיקן הלשון (גל עיני) ואביטה נפלאות גו', שנאמר לשון רבשה יוקא, דהכטה היא מלמעלה"ט, וכמואר בדורשים ה"ל"מ, להיות שהו"ע התורה, מתורת, המשכה מלמעלה"ט וא"ע"פ וכפירוש הכטה ישנם ב' דעות אם היא מלמעלה"ט או מלמעלה"ע"פ. ומה נמשך גם בעבודת האדם, העבודה כמו שהיא מצד הדעה שלמעלה (ברב) דעות שבה"ל דעות הי"ו, שענינה (דהדעה שלמעלה) הוא שלמעלה יש ולמטה אין.

26

אמנם מכיון שהכתוב מקשר הענין דאביטה נפלאות, שענינה הוא הדעה שלמעלה (מלמעלה"ט), עם מ"ש גל עיני, שענינו כפשוטו הי"ע החתונות (וא"כ הי"ז ענין הדעה שלמטה, שמלמעלה"ע), הנה מוכן מה שישנו כזה בחינה ומדריגה שלמעלה מבי' הדעות, עד שא"ל דעות (ב' הדעות), היא בלשון אחד, שזהו בדוגמא להמבואר באותיות הקבלה והחסידות הבחי' שלמעלה ממכ"ע וטכ"ע גם יחד, ובדוגמא להמבואר במדריגות שבשמה) דגם בחינה יחידה היא כחינת שם לכו' להנשמה, ואינה עצם הנשמה, וכדוגמא לומרבאר לעיל שישנו מה שלמעלה גם מבחינת פנימיות עתיד, והוא בחינת עצמות ומדות, ובתורה זהו כדוגמא לנותן התורה שלמעלה גם מבחינת פנימיות התורה, גם מבחינת בי"ו בד"ו, (אלא שישנו יחוד נפלא (נותן התורה עם התורה), עד שגם אצל אדם הולמד תורה למטה, הנה נעשה יחוד עם נותן התורה"ו, דאפילו בהתחלת לימוד התורה שלו, הנה מיד בהתחלתו נעשה יחוד נפלא עם אותיות התורה, וע"ז גם עם שאר הדוגמת המנונית כזהר בהתלחך (הנ"ל), בלבושא דאורייתא, ונפא דאורייתא, כשטמא דאורייתא, כשטמא לנשמתא, כחינת יחודה שבחורה, עד שנעשה יחוד האדם עם נותן התורה, מיט עצמות ומדות אל"ן (מצד) בחינה זו הנה נעשה יחוד דאביטה נפלאות עם גל עיני

136 ראה ארה"ת שם. 137 שמואל"א ב. ג. ראה ארה"ת שם. 138 ראה תניא פ"ה. 139 ראה בהענין לעיל הערה 31.

בלתי מוגה

כ"ס
218
219
220

בס"ד. ש"פ אמור, י"ט אייר, ה'תשל"ז*

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך, וכתב אדמו"ר מהר"ש במאמרו ע"פ זה, דע"פ מ"ש בסידור שער הל"ג בעומר: שהרמז בתורה על ל"ג בעומר הוא בפסוק: עד הגל הזה, גם הפסוק גל עיני יתבאר על ל"ג בעומר. וע"פ הידוע שכל העניינים שכתובה הם בתכלית הדין, יש לומר, דזה שהענין דל"ג בעומר שבפסוק גל עיני גוי למדין מהענין דל"ג בעומר שבפסוק עד הגל הזה, הוא, כי ככ"ר לכ"ר לענין גל עיני גוי הוא ע"פ ע"פ עד הגל הזה.

ב) ודבר זה השייכות לפסוק זה לל"ג בעומר יום ההסתלקות דרשב"י (בפשוט) הוא, כי ענינו של רשב"י הוא — שעל ידו ה"י הגלוי דפנימיות התורה נרכמבואר בכ"מ⁵, שהגלוי דתורה הנגלית ה"י ע"י משה רבינו והגלוי דפנימיות התורה ה"י ע"י רשב"י⁶. ועיקר הגלוי ה"י ביום הסתלקותו, כדאימת בזה"ל שביום הסתלקותו גילה לחלמדי"ו מל"ך קדישי"ו שלא גילה במשך כל ימי חייו (כי הענינים שגילה אז היו ענינים נעלים ביותר שאפילו רשב"י ה"י מקודם ירא לגלמתם⁷). וע"כ כתיבת המל"ך קדישי"ו (ע"פ הצירוף של"פ). נתגלו

* הערת המד"ל: המאמר הגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.

- 1) תהלים קיט, יח.
- 2) שבתהשן חייב אדם לברך תה"ל"ח פ"ג (ע' ל"ט ואילך)*. וראה שם פכ"ה (ע' מא).
- 3) ד"ה עד הגל הזה (רש"י ג ואילך).
- 4) ויצא לא. כב.
- 5) סידור שם (רש"י סע"ב). ד"ה לה"ע הילולא דרשב"י עטר"ח (סד"מ עטר"ח ס"ע ת"ט ואילך). ועוד.
- 6) מובן בפשוט שבתוך תורה נשה"י ע"י משה רבינו ניתן גם פנימיות התורה**.
- 7) אד"ל כד"ג רפ"ב.

שוגלוי דפנימיות התורה ה"י ע"י רשב"י.
* ראה ב"ספוח" להחמט"ך, שפוקים כ"כ דהחמט"ך הם מאמרו בפני עצמו, וזרעתי, שלכאורה, התחלת המאמר הוא "גל עיני", אלא שניתוסף בחיבורו "זוהו שאמרו דרשב"י" בכ"י לקטור עם המאמרים שלפניו.
** כולל גם פנימיות התורה שנתגלה לע"ל, וכידוע שמתן תורה לא ה"י עוד הפעם (סד"ח תת"ו שאמרו אז דוקא, הוא, כי בענינים נעלים צריך פעולה מיוחדת שיהיו שייכים להעולם.

*) ראה ב"ספוח" להחמט"ך, שפוקים כ"כ דהחמט"ך הם מאמרו בפני עצמו, וזרעתי, שלכאורה, התחלת המאמר הוא "גל עיני", אלא שניתוסף בחיבורו "זוהו שאמרו דרשב"י" בכ"י לקטור עם המאמרים שלפניו.
** כולל גם פנימיות התורה שנתגלה לע"ל, וכידוע שמתן תורה לא ה"י עוד הפעם (סד"ח תת"ו שאמרו אז דוקא, הוא, כי בענינים נעלים צריך פעולה מיוחדת שיהיו שייכים להעולם.
ע' שנו החמט"ך תת"ו ע' כב. שם ע' תמנו. תע"ב ח"א ע' שט. סד"ח תת"ו ע' רצא. תרפ"ה ע' קצט. ה'תש"ט ע' 57. ועוד.

בשעה אחת, אז א איך האט בכח בשעה אחת מיט איין קער להיות קונה עולמו, אף שאצל אחר היו צריכים ע"ז ריבוי זמן וריבוי עבודה. וזה נמצא אצל כ"א מישראל בכח, והיות שכת זה ניתן לו בכחו של הקב"ה, הנה ביכלתו להביא זאת מבח אל הפועל, נשמה בגוף בחיים חיותו בעלמא דיין, לעשות לו ימי ירידה בתחתונים, ובאופן שה"י רשב"י, מלכתחילה אריבער, יט"א קיינע מדודה"ג וואס טוט זיך אין וועלט ארום אים שכתאומר תורה, ומגלה בזה פנימיות התורה ונגלוי, הנה אחי מיטרא. ע"ד שכ"דוע הסיפור¹⁵³ שכשתלמדי"ו רשב"י הצטרע לרגע על כסף זהב יצא רשב"י לבקעה, דענין הבקעה ה"י"ע של מטה מטה בהעולם גופא, שזה פשוט ענין הבקעה, ולכן גם בפרוהותו) בנוגע לענינים של תומ"ע ויהדות ענינה ה"י"ע של מטה מטה, וכלשון הגמרא¹⁵⁴ בקעה מצא וגדר בה גדר, ואעפ"כ אמר רשב"י בקעה המתלאי דינרי זהב, ומיד נתמלאה דינרי זהב, כמבואר הסיפור במדרש¹⁵⁵ בארוכה.

נכ"ן תה"י לנו שנו"ך בכח התורה, מלכתחילה אריבער, לכטל ולברר הפנים קטנים שנשארו עדיין, ומתוך שמתה טוב לכב ומתוך החובה, וע"י מתורתן ה"י אביטה נפלאות בהעולם גופא, אין שהוא למעלה גם מהענין די"ש בעה"ב לכיירה זו, דה"י כשרואה שיש בעה"ב לכיירה זו עדיין אפשר לטעות ולומר דישנה ביה"ה לעצמה ובעה"ב לעצמו וע"ז אומרים שבאמת הוא למעלה יתנו, שכל מצאיאת העולם הוא כח הפועל בפועל, ומזה ק"ח הפועל, הנה זהו הבחינה שאין לה עילה וסיבה שקדמה לה ח"ו, שגילוי זה ה"י"ע ונגלה כבוד ה"י, וראו כל כשר יחידיו¹⁵⁵, וכמבואר הפירוש ב"ש"ו¹⁵⁶ בבב"ב דה"י קאי על בחינת מלכות דא"ס, ובבחינה ומדדינה זו ה"י וראו כל בש"ו גוי שיה"י נראה כאופן של ראי, וכן יד"י מעי"ז זה, טועמי חיים זכ"ל¹⁵⁷ ביום הששי ובל"ף הששי ע"י פנימיות התורה, באופן של הפצה, בעולם עד להחוצה דעולם וכדוגמא להענין דמתצתי ואני ארפא¹⁵⁸, הנה זה ימיה שייכטלו כל המדדה"ג, ועאכ"כ מדדה"ג הגלות, ויעלה הפורץ לפנינו¹⁵⁹, ביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו וייליכנו קוממיות לארצנו ובעגלא דיין.

ו' אב ת"ש

- 153) שמו"ר פנ"ב, ג. מדרש תהלים צב, ה. עירובין ג. א. 154) עירובין ג. א. 155) ישע"י מ"ה.
- 156) המשך תע"ר ח"ב ע' תתקל. 157) ראה לקי"ש חט"ו ע' 282. ח"ב ע' 173.
- 158) האוינו לב, לט. תמשיח חייב אדם לברך ה"ל פכ"ה (ע' מב). 159) ע"פ מלכה ב. יג. אגדת בראשית ספס"ג.

בלתי מוגה